

тата — българка въ селото на бѣдащия ѝ мъжъ. Мъжъетѣ били на конѣ: тѣй ги разигравали и гърмѣли съ пушки и пищови. На женитѣ дрѣхитѣ били по красиви, отколкото въ срѣднѣ България: тѣ повече биятъ въ очи и сж по живописни. На главитѣ си имали кадифени гръцки шепки, унизани съ бисери и утикани съ пера, а космитѣ имъ били наплетени на косици и укичени съ цвѣтя. Късатѣ салтимарка, обшитѣ съ сирмяни гайтани, била извита на гърдитѣ, за да се гледа огърлѣето на тънката риза съ пѣстритѣ рѣкави. Върху долната тъмна рокля, която тѣй сжщо била напѣстрена, имало друга горня червена купринена. Тука куприната свидѣтелствувала, че ний сме на югъ. Типа на жителитѣ тукъ е много различенъ отъ шопския около София. Женитѣ иматъ бѣло свѣтливо лице и руси косми, а мъжъетѣ иматъ малко по мрачни и открити лица. Ний сме вече въ Источна Румелия. Митничара се извини твърдѣ вѣжливо, — по френски, — че ще трѣбва да ни прѣгледа багажа. Жандаритѣ съ широки сини панталони, натѣпкани въ високи ботуши, съ бѣли шинели и кълпащи съ мѣдни кръстове, — наистина, произвождатъ добро впечатлѣние. Сабитѣ си носятъ както русситѣ.

Ний се спрѣхме на единъ турский новъ ханъ. Вънкашността на зданието бѣше живописна. То бѣше дървено съ голѣмъ балконъ на улицата. Вжтрѣ, на измазанитѣ съ варъ стѣни и таванъ, съ свѣтливи бои били грубо написани цвѣтя и арабески: такъвъ е турския вкусъ! Самото живѣлище, обаче, било направено съ голѣма неразбранщина. Отъ първия катъ, прѣзъ разструзитѣ на дюшемето, се виждало, какво правятъ въ *rez de chaussée*. Прѣградитѣ между стаитѣ били отъ дѣски, които били наковани на дървета, неочистени даже отъ кората. Керемидитѣ били така лошо натурени, щото пропущаха дъждовната вода. Не се забѣлѣзвало никакво старание за удобство или трайность. Да ли е това отъ безпаричие, страхъ отъ огънь, безгрижие за бѣдащето, или това е само безсѣзнателенъ отзивъ на чергарския животъ подъ чаджритѣ?

Въ кафенето, което било въ *rez-de-chaussée*, — мюсюл-